

De zielzoeker en de stiltevolger

Benjamin Riedewald

Hoofdstukken:

1. De Stilte voor de storm
2. Het loslaten
3. De asceet
4. De Wijze aan de Rivier
5. De Stad van Spiegels
6. De Storm van Binnen
7. De Terugkeer naar de Leegte
8. De Overgave aan het Leven
9. Het Kind en de Cirkel
10. De Innerlijke Brug
11. De Volmaakte Spiegel
12. Het Hart als Kompas
13. De Dans van het Daglicht
14. Het Stemloze Woord
15. De Weg die Verdwijnt
16. De Stilte die Blijft

1. De Stilte voor de Storm

Aurel werd geboren in een stad waar niets leek te ontbreken. De mensen lachten op straat, de fonteinën zongen hun heldere lied, en op elke hoek van de stad rook het naar versgebakken brood. Zijn ouders waren geliefd, welgesteld, en wijs in de ogen van velen. Zijn moeder had de gave van aandacht — een blik van haar en men voelde zich gezien. Zijn vader had de gave van taal — zijn woorden konden harten openen of kalmeren.

Aurel groeide op in een huis vol boeken, muziek en gesprekken over de wereld. Hij kreeg alles wat hij wenste: onderwijs, vriendschap, zelfs liefde. En toch, ergens diep in zijn borst, klopte een vreemd soort leegte. Een ruimte die groter werd naarmate hij ouder werd. Hij sprak er niet over, want wie zou hem geloven? Wat kon er nu ontbreken in een leven als het zijne?

In de nachten lag hij wakker, starend naar het plafond, terwijl de stad ademde in haar dromen. Soms liep hij naar het dakterras om de sterren te bekijken. 'Waarom voel ik me zo ver weg van alles wat dichtbij is?' dacht hij dan. Hij voelde zich als een schaduw van zichzelf, tastend in een wereld vol licht.

Op een dag, toen hij twintig was, bezocht hij de tempel op de heuvel buiten de stad. Hij had er vaker gestaan, uit beleefdheid, maar deze keer bleef hij hangen bij een beeld van een zittende monnik. Niet om het beeld zelf, maar om de rust die het uitstraalde. Een oude bedelaar zat op de stenen treden bij de ingang. Zijn ogen waren dof maar vriendelijk.

"Wat zoek jij, jonge man?" vroeg de bedelaar plotseling, zonder op te kijken. Aurel schrok. "Ik weet het niet," antwoordde hij eerlijk.

"Dan ben je dichterbij dan de meesten."

Die woorden bleven in zijn hoofd hangen. Dagenlang herkauwde hij ze. Dichterbij dan de meesten? Wat bedoelde de man? En wat zocht hij eigenlijk? Waarom voelde het alsof er een sluier hing over het leven, alsof hij naar de werkelijkheid keek door een raam vol adem?

In de weken die volgden werd hij stiller. Zijn vrienden merkten het. Zijn ouders keken bezorgd. Maar Aurel glimlachte beleefd en zei dat hij gewoon moe was. De waarheid was dat hij luisterde. Niet met zijn oren, maar met iets in hem dat hij nauwelijks kon benoemen. Alsof zijn ziel op iets wachtte.

Toen de lente begon, en de eerste bloesems hun geur loslieten in de straten, besloot hij te vertrekken. Hij pakte slechts een kleine tas in: een schrift, een pen, een doek, en een enkel boek dat hem altijd had geraakt — een verzameling oude vertellingen over de zoektocht van de mens.

Hij schreef een brief aan zijn ouders:

"Lieve moeder en vader, Ik moet gaan. Er is iets wat ik moet vinden. Iets dat niet in woorden past. Ik weet niet hoe lang het zal duren, maar ik voel dat deze reis nodig is. Vergeef me dat ik geen afscheid neem. Ik draag jullie liefde met me mee.
— Aurel"

Voor de dageraad verliet hij de stad. De muren leken hoger dan ooit. De poortwachter keek hem aan zonder een woord te zeggen en liet hem passeren. Buiten lag de wereld open als een ongeschreven bladzijde. De stilte die hij voelde was geen leegte meer, maar een uitnodiging. En zo begon het. Niet met fanfare of grootse voornemens, maar met een zachte voetstap op onbekende grond.

2. Het Loslaten

De ochtendlucht was koel en doordrenkt met de geur van dauw toen Aurel de stadsmuren achter zich liet. Zijn voeten voelden licht, alsof hij niet liep maar werd gedragen. Elk geluid — een vogel die zong, een blad dat viel — klonk als een eerste klank in een nieuw universum.

In de dagen die volgden liep hij zonder kaart, zonder doel. Hij volgde de zon over velden, door bossen, langs beekjes en over stoffige paden.

Zijn enige richtlijn was het gevoel in zijn borst: een zachte trilling, als een kompas dat alleen de ziel kan lezen.

Aanvankelijk voelde hij zich vrij. De stilte van de natuur, het ontbreken van prikkels, de afwezigheid van verwachtingen — het was alsof zijn lichaam en geest langzaam ontdooiden. Hij sprak nauwelijks, zelfs niet tegen zichzelf. De woorden die hij ooit zo gul gebruikte leken nu overbodig. De wereld sprak een andere taal, en hij luisterde.

Maar de vrijheid had ook haar schaduw. Op de vierde dag, toen het begon te regenen en hij geen onderkomen vond, kwam de twijfel. Kou trok in zijn botten en honger knaagde aan zijn maag. 'Wat doe ik hier eigenlijk?' vroeg hij zich af. 'Waar ben ik naar op weg?' Het verlangen naar zijn oude bed, een warme maaltijd, een vertrouwd gezicht, kwam als een vloedgolf. Hij schuilde onder een omgevallen boom. De regen tikte als een klok boven hem. En toen gebeurde het: hij huilde. Niet een traan of twee, maar diepe, trillende uithalen. Hij huilde om alles wat hij achterliet, om de zekerheid die hij had verworpen, om het kind in hem dat zich ineens zo verloren voelde.

Toen de regen ophield, voelde hij zich leeg maar kalm. Alsof er ruimte was ontstaan in hem, ruimte voor iets nieuws. Hij trok zijn natte doek strakker om zich heen en vervolgde zijn weg. In een klein dorpje aan de rand van een rivier vond hij een oude vrouw die hem uitnodigde in haar huisje. Ze gaf hem soep en droogde zijn kleren bij een haardvuur dat rook naar dennenhout.